

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๗
เอาธรรมมาเป็นครูเป็นอาจารย์

ก่อนจ้งหัน

พระท่านไม่มาฉันจ้งหัน สำหรับวัดนี้พระ ๕๕ ขาดไป ๒๕ มาฉันเพียง ๓๐ วันนี่ ขาดไป ๒๕ ท่านอยู่ในป่าท่านฝึกกรรมท่านไม่ฉัน งดอาหาร สติปัญญาดีขึ้น ถูกกับจริตนิสัยในข้อนี้ท่านก็หนักแน่นในข้อนี้ แล้วแต่ท่านผู้ใดจะถูกจริตนิสัยกับธรรมข้อใด ธรรมข้อนั้นนำเข้ามาปฏิบัติ จะยากลำบากขนาดไหนต้องดูเถิด เพราะผลเกิดขึ้นจากวิธีนั้น ให้อูเอาระบรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลาย อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัว ปล่อยใจ ไม่เกิดประโยชน์อะไร

รูปร่างมีได้ทั่วไปในโลกนี้ ว่ามนุษย์ก็เหมือนกันไปหมด แต่จิตใจนั้นสำคัญ ให้ฝึกจิตใจนะ อย่าเลื่อนๆ ลอยๆ ต้องมีการฝึก เพราะใจเป็นเจ้าของของสิ่งทั้งหลาย ธรรมจึงเป็นเจ้าของของใจ ฝึกใจ ไม่เช่นนั้นใจจะหาความดีไม่ได้ รูปร่างกลางตัวจะแต่งขนาดไหนๆ ก็เท่านั้นแหละ แต่จิตใจนี้แต่งได้ถึงชั้นเลิศเลอสุดยอด เลวสุดยอดได้เหมือนกัน จึงให้พากันสนใจ

พระพุทธศาสนาเราสอนลงถูกจุด ไม่มีที่คัดค้านแม่เม็ดหินเม็ดทราย เราพูดได้อย่างเต็มหัวใจเรา เราได้ขึ้นเวทีฟัดกับกิเลสด้วยอรรถด้วยธรรมมาแล้ว เหตุผลกลโกอะไรเกิดขึ้นจากมหาเหตุคือใจ กิเลสก็อยู่ที่ใจ เกิดที่ใจ ธรรมเกิดที่ใจ นำสิ่งใดมาฟัดหรือนำสิ่งใดมาชะมาล้างกัน เช่นธรรมชะล้างกิเลสตัวสกปรก ธรรมเป็นธรรมชาติที่สะอาด ก็สะอาดกันไปๆ ถ้ามีแต่เรื่องกิเลสพอกพูนหัวใจนี้หาความสุขไม่ได้ ความสุขจริงๆ ท่านทั้งหลายอย่าไปหาที่ไหนโลกใด ในสามแดนโลกธาตุนี้จะไม่เจอความสุขและความทุกข์ ความสุขและความทุกข์อย่างแท้จริงนั้นอยู่ที่หัวใจซึ่งเป็นผู้ชวนชวย

ใจนี้อยู่เฉยๆ ไม่ได้ จะติดจะตันอยู่ตลอดเวลา ส่วนมากต่อมากจะติดตันไปทางกิเลสตัณหาซึ่งชนทุกข์มาเผาตัวเรา ที่จะติดตันไปทางอรรถทางธรรมเพื่อเป็นน้ำดับไฟนี้มีน้อยมาก ให้พากันจำเอา จิตใจไม่มีการฝึกเลยไม่เป็นประโยชน์อะไร ยกตัวอย่างตะกั่วนี้ พระท่านจะมีร่างกายเหมือนกันกับเรา มีธาตุมีขันธ์เหมือนกัน มีความหิวความกระหายเหมือนกัน ทำไมท่านฝึกท่านอดไม่ขับไม่ฉัน ท่านไม่หิวหรือ จะไม่หิวได้อย่างไร หิว แต่ออดแต่

ทน ผลเกิดขึ้นจากความหิวนั้นเป็นอรรถเป็นธรรมขึ้นมาส่งงามภายในจิตใจ เพราะฉะนั้น จึงต้องมีการฝึก ไม่ฝึกไม่ได้

ต้นไม้จะเนื้อแข็งขนาดไหน สวยงามขนาดใดก็ตาม มันก็เป็นไม้เนื้อแข็งสวยงาม อยู่ตามสายตา แต่ไม่มาเป็นประโยชน์แก่ผู้ไม่นำมาตัดแปลงแก้ไขให้เป็นประโยชน์ตามควร แก่ไม้ประเภทนั้นๆ อันนี้คนเรา คำว่าคนๆ ก็เหมือนกัน คำว่าคนเท่านั้นยังไม่มาแก้ไข ตัดแปลงก็ตีไปไม่ได้ ต้องมาแก้ไขตัดแปลงถึงจะดีได้ จำอันนี้ให้ดี เราเป็นลูกชาวพุทธอย่า ปล่อยปละละเลยจนกระทั่งไม่มีพุทธติดเนื้อติดตัวในหัวใจของเราเลย เสียมากทีเดียว มีแต่ กิเลสเลอะเทอะไปหมดเต็มหัวใจ

กิเลสคือสิ่งที่ เป็นภัยต่อตัวเรา แต่สัตว์โลกชอบมากในสิ่งที่ เป็นภัย สิ่งที่ เป็นคุณสัตว์ โลกไม่ค่อยชอบในเบื้องต้น จนกว่าได้เต็มรสจากการปฏิบัติของตน ธรรมสัมผัสสัมพันธ์ เข้าใจแล้ว ชะนึ่งสิ่งทั้งหลายไปโดยลำดับๆ ผู้ที่ฝึกฝนอบรมธรรมเข้าสู่ใจ ผู้นี้จะดูจะดีมีจะ ฤโถ ยากลำบากขนาดไหนจะไม่เห็นแก่ความยากความลำบาก ยิ่งกว่าผลคือความเลิศเลอ จากการปฏิบัติตัวฝึกฝนตัวเป็นคนดี นี้ละให้พากันฝึกฝนอบรมนะ ไม่ฝึกฝนไม่ได้

คิดดูซิวันนี้พระ ๕๕ องค์ ขาดไป ๒๕ องค์ มาฉันที่นี่เพียง ๓๐ แม้แต่ฉันท่าน ทั้งหลายก็ดูเอา ฉันจับๆ แจ็บๆ สองสามคำท่านไปแล้ว ท่านอิมหรือไม่อิม ตามหลัก ธรรมชาติแล้วไม่อิม ฉันพอทนได้เท่านั้น เอ้า ไป ถ้าจะอดเสียจริงๆ มันหนักมากไป ท่านก็ ผ่อนมาฉันเพียงเล็กน้อยแล้วออกไปเลยๆ แต่การฝึกจิตนั้นดีขึ้นๆ สำหรับจรตนิสัยทางอด อาหารดี ท่านจึงต้องใส่ใจมากทีเดียว พออาหารน้อยลงๆ สติที่จับติดๆ ซึ่งมีภัยรอบตัวอยู่ใน จิตนั้นจะดีขึ้นๆ กำจัดภัย สตินี้เป็นสิ่งที่ควบคุมได้ดี

กิเลสจะมีอยู่ที่หัวใจก็ตาม ถ้าสติควบคุมอยู่ที่กิเลสไม่ออกแสดงตัวได้นะ มีก็ชงกันอยู่ในนั้น สติบังคับเอาไว้ พอเปลอสติเมื่อไรกิเลสออกแล้ว ออกแล้วชนไฟมาเผาเราๆ เพราะฉะนั้นท่านจึงได้ฝึกท่านด้วยสติเป็นพื้นฐานสำคัญ ปัญญาจะพิจารณาออกเป็น กาลเป็นเวลา ที่เป็นพื้นฐานจริงๆ คือสติกับจิตติดกันอยู่ตลอดเวลา กิเลสแม้มีอยู่ภายในก็ แสดงฤทธิ์เดชออกมาทำลายเราไม่ได้ ให้พากันจำเอานะ

การฝึกนี้เป็นของยากก็จริง แต่ยากเพื่อเป็นความสุขความเจริญ การไม่ฝึก ปล่อย ตัวไปนี่ไม่ดีเลย ให้พากันฝึกทั้งผู้ใหญ่ทั้งเด็ก เพื่อความเป็นคนดี เพื่อความสุขความเจริญ ด้วยกัน ให้ฝึก ดังที่พระท่านมานี้ดูซิ มาจากที่ไหนๆ ก็ประเทศมาอยู่ที่นี่ ก็มาด้วยน้ำใจ เพราะเทิดทูนธรรม เคารพธรรม เสาะแสวงหาธรรม ท่านจึงทนทุกข์ทรมานเหมือนเราๆ ท่านๆ นี้แหละ ดูซิท่านมาประเทศไหนบ้าง นั่นละธรรมเลิศเลอจึงต้องได้ชอกชอนมา มี

ธรรมอยู่ที่ไหนที่เป็นที่ตายใจ มีครูมีอาจารย์ฝึกฝนอบรมในทางที่ถูกที่ดีท่านก็มา และมาฟังการอบรม แล้วนำธรรมจากการอบรมนั้นไปฝึกหัดดัดแปลงตนเองให้ดีขึ้น ๆ

อย่างคำว่าสาวก ๆ แปลว่าผู้ได้ยินได้ฟัง ผู้อบรม จากครูจากอาจารย์ เช่นจากพระพุทธเจ้า นำมาปฏิบัติดัดแปลงตนขึ้นไปโดยลำดับ ก็กลายเป็นสาวกอรหันต์ขึ้นมา โลกทั้งหลายได้ถือเป็นเรื่องว่า สงฆ์ ธรรม คจฺฉามิ ดีเพราะการฝึก เราก็ก็นำฝึกเรา ให้เป็นที่พึ่งของเราได้ จากพุทธ ธรรม สงฆ์ นั้นมาเป็นที่พึ่งของเราแล้ว ก็เรียกว่าเราเป็นที่พึ่งของเราได้พากันจำให้ดีนะ

เราเห็นใจพระเณรเรา ที่อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายมาทุกทิศทุกทาง เพราะฉะนั้นการสอนพระเณร จึงเข้มงวดกวดขันในพระเณร เราจึงไม่เคยลดราวาศอกเลย เพราะธรรมอันสำคัญแท้ ๆ อยู่กับการฝึก อยู่กับการประกอบความพากเพียร ไม่อยู่กับที่อื่นใด จึงต้องฝึก ใครมานี้ก็มุ่งมาหาครูหาอาจารย์ ครูอาจารย์ก็ต้องสอดส่องมองดู คอยแนะนำสั่งสอนให้สมเจตนาที่ท่านที่มุ่งมา ๆ พระเหล่านี้มีชาติชั้นวรรณะใดที่ไหน ธรรมประสานกันเท่านั้นดีหมด ตายใจกันได้หมด ไม่ว่าประเทศเขตแดนใด ชาติชั้นวรรณะใด มีแต่ชื่อเท่านั้นแหละ ธรรมนี้เป็นเครื่องสมานให้ดีให้ตายใจกันได้เพราะธรรม

ถ้ามีธรรมแล้วไม่มีคำว่าชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำประการใด ตายใจกันได้ ๆ ลงใจกันได้ ไม่ระแคะระคาย นี่คือธรรมเป็นเครื่องสมานให้พากันจำให้ดี แต่ถ้ากิเลสไปที่ไหนแตกนะ แตกแยก ๆ ยุแห่ยก่อกวนทำลาย เผาโน้นเผา นี้ให้ฟังทราบเสียว่านี่คือกิเลสไปที่ไหนขวางโลก ขวางตัวเองแล้วก็ออกขวางโลกขวางสงสาร ก่อไฟนรกไฟเผาตัวเองเผาโลกไป นี่คือกิเลส อย่างที่เห็นอยู่เวลานี้ สงครามที่นั่น ๆ พลีชีพที่นั่น ๆ ที่นั่นที่นี้มีแต่พลีชีพด้วยอำนาจของกิเลส ตายแล้วก็จมเลย ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ให้พากันจำเอานะ ให้พลีชีพเพื่ออรรถเพื่อธรรมตามทางของศาสดา พลีเท่าไรยิ่งเลิศเลอ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้

หลังจingham

เราไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น ไม่คิดว่าจะหมดจะยังอะไร มีแต่จะให้ทำเดี๋ยว นี้อำนาจแห่งความเมตตาสงสาร ท่านทั้งหลายให้ฟังเสียนะ จิตใจดวงนี้เป็นอย่างนี้เราก็กไม่เคยเป็น แต่ก่อนก็เป็นตามนิสัย อันนี้เป็นตามนิสัยอยู่แล้ว ไปอยู่ที่ไหน ๆ เหมือนกัน คณะของเราพระเณรจะมากที่สุด เพราะเป็นอันเดียวกัน ไม่ว่านั่นของท่าน นี้ของเรา ไม่มี ตกมาหาเราแล้วถึงกันหมดเลยในวัด นี่ก็เป็นนิสัยมาแล้ว ทีนี้เวลามาเป็นผู้ใหญ่แล้วยิ่งกว้างขวางออก

ความเมตตาพร้อมกับการประพฤติปฏิบัติธรรม ธรรมบรรจุในหัวใจเต็มเปี่ยม ว่าให้มันชัดๆ อย่างนี้เลย เราไม่มีอะไรบกบาง เราไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว โลกทั้งสามนี้ไม่มีแม่เม็ด หินเม็ดทราย เราไม่เคยกำมีแต่แบตลอด ปล่อยหมดด้วยความพอ

พอนี้ก็พอแบบเลิศเลอภายในหัวใจด้วย ไม่ใช่พอธรรมดาเหมือนเรารับประทานข้าวนะ พอดีด้วยความเลิศเลอ ที่นี้ความพอนี้กระจายเป็นความเมตตา อ่อนน้อมไปหมดเลย กิริยาท่าทางจะเป็นแบบไหนๆ ก็ตาม มีหนักมีเบา มีเผ็ดมีร้อนอะไรก็ตาม แต่จิตนี้นิ่งตลอด ฟังให้ชัดเสียนะ เพราะพูดเหล่านี้พูดด้วยเหตุด้วยผล ด้วยเมตตา ไม่ได้พูดด้วยความกระแทกแตกดัน เพราะอำนาจกิเลสตัดหันออกไป เราไม่มี อย่างนั้นไม่มี ถึงจะเด็ดจะขาดขนาดไหนก็เป็นเรื่องของธรรม พลังของธรรมออกทั้งนั้น ถ้าพลังของกิเลสออกเต็มไปด้วยความโมโหโทโส พลังของธรรมไม่มี มีแต่อ่อนน้อมไปหมดเลย

กิริยาท่าทางก็เหมือนเขาถากไม้ ไม้ที่ไหนที่คดงอมากถากหนักมือ ไม้ที่ไหนเรียบๆ ก็ถากเบาๆ อันนี้การแนะนำสั่งสอนหนักเบา มากน้อยจะเป็นไปเหมือนคนถากไม้ เขาไม่ได้โกรธให้ไม้ที่เขาถากหนักมือเบา มีนะ เขาถากจะเอาต้นเสาต่างหาก อันนี้การแนะนำสั่งสอนหนักเบา มากน้อยเราจะทำให้เป็นคนดี ให้รู้โทษรู้คุณทุกอย่างเท่านั้นเอง เราไม่ได้มีความโกรธความแค้นกับสิ่งใด เพราะฉะนั้นใครจะมาตำหนิติเตียนเราแบบไหนผิดทั้งเพ เราบอกได้เลยว่าผิดทั้งเพ แต่เราก็ไม่เคยสนใจ เพราะเรื่องของกิเลสก็เป็นอย่างนั้น เรื่องของธรรมก็เป็นอย่างนี้ ไปคนละทาง เดินไปไม่เคยไปก้าวก้าว ไปรบกันแหละ รบกันแบบกิเลสเราไม่มี เราบอกตรงๆ

ความแพ้วความชนะเราไม่มี ความกล้าเราก็ไม่มี ความกลัวเราก็ไม่มี มีแต่ธรรมคือเมตตาธรรมล้วนๆ สอนโลก เพราะฉะนั้นเราจึงสอนได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ในประเทศไทยของเราตั้งแต่วังรัฐบาลลงมาเราตำหนิติเตียนได้ทั้งนั้น เพราะเป็นธรรม ธรรมเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ใครไม่ดียังไงเราตำหนิได้อย่างที่เคยตำหนิมาแล้วนั้น เราตำหนิโดยธรรมสอนโลกต่างหาก เราไม่ได้ตำหนิแบบโลกๆ ความโมโหโทโส เราไม่มีอย่างนั้น เราสอนด้วยความเมตตาล้วนๆ ธรรมเหนือโลกเอาไปสอนโลก ผิดถูกประการใดว่ากันได้ ธรรมสอนโลกไม่ได้ โลกก็หมดความหมายเท่านั้นเอง ท่านทั้งหลายจำเอานะ

ที่เราอุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายอยู่เวลานี้ เราไปด้วยความเมตตาทั้งนั้น เราไม่ได้มีอะไรหวัง ในโลกนี้เราไม่หวัง เราพูดจริงๆ เป็นอยู่ในหัวใจ เต็มหัวใจหมดแล้ว ทุกอย่างเราพอแล้ว จากการตะเกียกตะกายทางความพากความเพียรของเรา ถึงขั้นจะสลบก็เคยพูดให้ฟังแล้ว ฉลาดเรื่อยละเรื่องจะสลบ แต่ไม่เคยสลบก็บอกไม่สลบ ความหนักเบา

ของความเพียร เอาเสียจน เฉพาะอย่างยิ่งนั่งตลอดรุ่ง เอาลองดูซินะ ใครเก่งเอามาแข่ง หลวงตาบัวลองดู นั่งตลอดรุ่งเรานั่งตั้งเก้าคืนสิบคืน เป็นแต่เพียงว่าไม่ติดกันทุกคืน เว้น สองคืนบ้างสามคืนบ้าง ชัดกันใหญ่เลยจนกระทั่งกันแตก ฟังซินะ กันแตกก็ยังไม่สนใจ ถ้า กิเลสไม่แตกไม่ถอย

จนกระทั่งพ่อแม่ครูจารย์ท่านมากระตูกอย่างแรง เพราะไปเล่าให้ท่านฟังที่แรกท่าน ก็ยอบ้างละซิ ยุบ้าง ยุหมาเข้าใจไหม พอเล่าเรื่องภาวนาศึกคักซิงซัง มันเป็นขึ้นในใจจริง ๆ มันเล่าได้เต็มเหนี่ยวนะ ที่แรกธรรมดาเราๆ ท่านๆ นี่ก็เหมือนผ้าพับไว้ขึ้นไปหาครูบา อาจารย์มีความเคารพนบน้อมเป็นธรรมดาเหมือนกันหมด แต่เวลาธรรมได้ปรากฏขึ้นใน ใจในเวลาเราภาวนาแล้วมันเป็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ยังไง ก็อยากเล่าถวายท่าน เรื่องราวเป็นอย่างนั้น ขึ้นไปก็ใส่กันเลยเปรี้ยวๆ ท่านก็นั่งนั่งฟังทุกกิกทุกกิกนั้นนะเวลา เราเล่าถวายท่าน

พอเราจบลงเราก็หมอบคอยฟังอุบาย ผิดตรงไหนถูกตรงไหนท่านจะแนะนำ ท่าน จะเตือนมา เราคอยฟัง ขึ้นเบื้องต้นท่านก็ เอ้อ มันต้องอย่างนี้ เอาละที่นี้นะ ได้หลักแล้วๆ เอาละที่นี้ อัดภาพนี้มันไม่ได้ตายถึงห้าหนละ มันตายหนเดียว เราไม่ลืมนะ เอ้าเอาเลยที่นี้ ได้หลักแล้ว ทางนี้ก็เหมือนหมาถูกยุ ต้นไม้ใบไม้ ใบอ่อนใบแก่เหมือนว่าเป็นข้าศึก มีแต่จะ เहांจะกัดเรื่อยไปเลยเข้าใจไหม มันมีกำลังใจ จากนั้นก็เอาอีกๆ ขึ้นไปหาท่าน ท่านเบาละ นะ ความชมเชยค่อยเบาๆ เรายังไม่รู้ตัวนะ ความชมเชยเหมือนครั้งแรกๆ นั้นเบาละๆ เรื่อย

เรามันก็เป็นขึ้นทุกวัน นั่งภาวนาตลอดรุ่งเมื่อไรเหมือนตกรกทั้งเป็น ตัวของเรา ที่นั่งอยู่ ทุกขเวทนานี้เหมือนไฟเผาหัวตอ นะ หัวตอคือตัวของเราเอง ความทุกข์ทรมาน ทั้งหลายมันโหมตัวเข้ามาเต็มเหนี่ยวเลย จึงเป็นเหมือนเปลวไฟเผาหัวตอคือตัวของเราเอง ทางนี้จิตมันไม่ถอยมันก็หมุนของมันตัวๆ สุดท้ายการพิจารณา คือทุกข์มากเท่าไร สติปัญญายิ่งหมุนเร็วเข้า อยู่เฉยๆ ทนเฉยๆ ไม่ได้นะ อย่าไปทน สติปัญญาต้องหมุนตัวๆ พอมันได้จังหวะมันก็ลงฝั่งเลย

ที่นี้พอลงฝั่งมันจำเลย โถ อัศจรรย์ อย่างนี้ได้ทุกคืนไม่เคยมีพลาดนั่งตลอดรุ่ง เป็น แต่เพียงว่าลงช้าลงเร็วต่างกัน ถ้าวันไหนพิจารณาลำบากวันนั้นลงช้า วันไหนพิจารณา สติปัญญาคล่องตัวๆ วันนั้นลงได้เร็ว เวลาเท่ากันก็ตาม พอลุกก็ไปได้เลยถ้าวันไหนลงได้ ง่าย ถ้าวันไหนลำบากลำบากมากๆ วันนั้นต้องเตรียมท่า จับขาตั้งออก ไม้หนุนมันล้ม ถึง

ขนาดนั้น ทุกข์ใหม่ นี่ละความทุกข์ แต่ไม่เคยสลบก็บอกว่าไม่สลบ นั่งตลอดรุ่งเก้าคืนสิบคืน

ไปกราบเรียนท่านเรื่อย คำชมเชยท่านค่อยเบาลงๆ ทีนี้ก็ผาง เราไม่รู้จะ พอลืมไปนี่ นั่งกราบท่านเท่านั้นละเปรี้ยวมาเลย นายสารตีฝีกม้า ว่าจ้เลย ขึ้นเปรี้ยวๆ เลย ถ้ามาตัวไหน ผาดโผนโจนทะยานมาก ๆ เขาจะฝีกทรมาณอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝีกเอาอย่างหนักเลย จนกว่าจะมานี่ค่อยลดพยศลงๆ การฝีกของเขาก็ค่อยลดลงๆ จนกระทั่งมานี่ใช้การใช้งานได้ การฝีกประเภทนั้นเขาก็หยุด ท่านพูดเท่านั้นแหละ

เรายังเสียดายอยากให้คุณย้อนกลับมา ไอ้หมาตัวนี้มันฝีกยังไงฝีกตัวเอง อยากให้ท่านว่าอย่างนั้นนะ แต่ท่านไม่ว่า เราจับได้แล้ว ตั้งแต่วันนั้นเราก็มั่งไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีกนะ ถ้าไม่อย่างนั้นเอาอีกนะไม่ถอย ถึงกันแตก เอ้า แตกก็แตกกัน ถ้ากิเลสไม่แตกไม่ถอย นู่นนะ ท่านจึงมากระตุกเอาอย่างแรง จากนั้นก็มั่งไม่เคยนั่งตลอดรุ่ง ความทุกข์ที่หนักที่สุดก็คือการนั่งตลอดรุ่ง หนักมากทีเดียว เราเคยตะเกียกตะกายมาอย่างนี้ด้วยความพากเพียรของเรา และนิสัยเราจะว่านิสัยผาดโผนก็ยอมรับ เอาจริงเอาจัง ถ้าไม่หลง ไม่หลง

ก็คิดดูมันเถียงพ่อแม่ครูจารย์มัน ของเล่นเมื่อไร ถ้ายังไม่หลงตรงไหนขัดกันอยู่ตรงนั้นเหมือนแฉมเปี่ยนนะ คือหาความจริง ถ้าไม่ยอมรับมันลงไม่ได้ ความเพียรก็ไม่มีกำลัง ถ้างลใจตรงไหนว่ายอมรับปุ๊บนี้พุ่งเลย มันเอาตรงนั้นนะ ตรงไหนที่ไม่ลงกับท่าน ยังไม่ลงใจก็เถียงท่าน ท่านก็ใส่เปรี้ยวๆ มาทางนี้ก็ขัดกันเลย เพราะต่างคนต่างมีเครื่องมือ เราก็คือสำคัญของเราว่าถูก ท่านเป็นอาจารย์เรานี้ถูกทุกอย่าง แต่เราผิดปั๊บสะเปะสะปะตีอะไรก็แล้วแต่เถอะ มันหากเป็นของมันเอง แต่พอท่านว่าปั๊บยอมรับปั๊บๆ ลง

นี่ละที่ว่าเราฝีกทรมาณเรา เอาอย่างหนัก ตั้งแต่วันออกปฏิบัติ พรรษา ๗ สอบเปรียญได้แล้วออกพรรษา ๗ ถึง ๑๖ ปี เป็นเวลา ๙ ปี นี่เป็นเวลาทีหนักมากที่สุดในการประกอบความเพียรของเรา เหมือนตกรกทั้งเป็นๆ เรื่อยมา จากนั้นแล้วที่นี้ที่ได้พัดกันหนักๆ ก็คือกิเลสมันมีหนักขนาดไหนขัดกันให้เต็มเหนี่ยวๆ กิเลสเบาลงความเพียรยิ่งหนัก เรื่อยไปเข้าใจนะว่ากิเลสเบาลงความเพียรจะเบา ไม่ได้เบาละ ความเพียรเรียกว่าได้ที ได้ทีแล้วก็ขัดใหญ่เลย เอาเสียจนกระทั่งขาดสะบั้นลงไปหมด ในหัวใจไม่มีอะไรเหลือเลย

ความเพียรที่เป็นธรรมจักร เป็นพื้นเป็นไฟพัดกับกิเลสนั้นสงบตัวลงไปโดยหลักธรรมชาติ ไม่ต้องบิบบไม่ต้องบังคับ สติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียรทุกอย่างหมุนตัวเป็น

ธรรมจักรนี้สงบเงียบไปเลย ก็จะไปต่อสู้อะไร ก็เลสมันขาดสะบั้นลงไปหมดแล้ว เครื่องมือเครื่องไม้ที่ต่อสู้ก็เลสมันก็ต้องวางๆ สติปัญญาเป็นเครื่องมือฆ่ากิเลสทั้งนั้นยุติลงไปด้วยกันหมด ตั้งแต่บัดนั้นมาเรียกว่าความพอ ความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นเต็มเหนี่ยวในคืนวันนั้น

จากนั้นมาก็มีแต่ความเมตตาสงสารโลก ที่จะมาแก้ไขกิเลสตัวของเราอีกแม้เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่เคยมี ว่าเราได้แก้กิเลสตัวใด เพราะทราบชัดเจนแล้วว่าขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วจากหัวใจ ประจักษ์ สุนทรียวิโก ประกาศปางขึ้นในใจ ตั้งแต่บัดนั้นมาเราก็ไม่เคยได้แก้กิเลสตัวใดอีก จนกระทั่งปานนี้ ไม่มี ความพากความเพียรที่จะแก้กิเลสเรียกว่าไม่มีตั้งแต่ประโยคแห่งความเมตตาสงสารที่ช่วยโลกช่วยสงสารเท่านั้น แล้วประคองธาตุชั้นธไปวันหนึ่งๆ เพราะธาตุชั้นธนี่ก็เป็นเหมือนโลกทั่วๆ ไป มีการอยู่การกิน การหลับการนอน เป็นธรรมดา เหมือนโลกทั่วๆ ไป จิตไม่มีอะไร แต่ชั้นธนี้มันแสดงตัวของมันอยู่ตลอดเวลา เหมือนกันกับชั้นธของโลก ความคิดของโลก

ชั้นธะ แปลว่าหมวด แปลว่ากอง กองทุกซึกก็ได้ ชั้นธห้า รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แต่ละชั้นธๆ แต่ละกองๆ แต่ละหมวดๆ รวมแล้วเรียกว่าชั้นธห้า มันมีอยู่อย่างนี้ ก็ต้องได้ปฏิบัติดูแลกันไปอย่างนี้ๆ แหะ ส่วนจิตไม่มีปัญหา ผ่านหมดเรียบร้อยแล้ว ยิ่งแต่เรื่องของชั้นธ เกี่ยวข้องกับอะไรๆ นี่มันก็มีอยู่ในวงชั้นธๆ ไม่ได้ออกไปหาจิต เพราะจิตนั้น ถ้าว่าโลกก็เป็นคนละโลกแล้ว หรือเป็นคนละฝั่งแล้ว ก็มีแต่ดูแลชั้นธ รับผิดชอบชั้นธ มันชอบอะไร ไม่ชอบอะไร ก็อยู่ในวงชั้นธ มันมี เรื่องของชั้นธจะไม่บกบาง

เรื่องกิเลสบกบางหรือขาดสะบั้นลงไปแล้ว เรื่องของชั้นธจะมีหน้าที่ทำอยู่ตามเดิม เพราะดับกิเลสต่างหาก ไม่ได้ดับชั้นธ ไม่ได้ฆ่ารูป ฆ่าเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อะไรไม่ได้ฆ่า ส่วนที่ประจำชั้นธก็มีอยู่ประจำชั้นธตามเดิมของมัน มันชอบอะไร ไม่ชอบอะไร มันก็อยู่ในวงชั้นธ ไม่นอกจากนี้ไป อันนั้นดินะ อันนี้ดินะ อันนั้นไม่ตีไม่เอามันมิได้เหมือนกันเพราะเป็นสมมุติ ก็ปฏิบัติตามนั้นๆ แต่มันไม่เลยอันนี้ไป ปฏิบัติมาอย่างนี้เรื่อยจนกระทั่งบัดนี้เกี่ยวกับโลกกับสงสาร

จึงว่าเราภูมิใจในความพากเพียรของเรา ที่ได้อุตสาหะพยายามได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เหตุเป็นอย่างไรผลเป็นอย่างไรนั้นมาตลอด จนกระทั่งเหตุถึงขั้นจะสลบไสลตลอดมา ผลเป็นที่พอใจ จำขึ้นมาแล้วตั้งแต่บัดนั้นเราไม่เคยได้ฆ่ากิเลส เป็นกองทุกซึกเพราะฆ่ากิเลสอีกเลย นี้ก็เพราะเราได้ฆ่ามาเต็มเหนี่ยวแล้ว นี่ละเหตุกับผล ขอให้ใช้ความพยายามพี่น้องทั้งหลายอย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวนักหนา นะ เราเอาตั้งแต่กิเลสมาเป็นใหญ่เป็นโต เป็นครูเป็น

อาจารย์ แล้วลากลงแต่นรกๆ ไม่ดีนะ ต้องเอาธรรมมาเป็นครูเป็นอาจารย์คอยจุดคอย
ลาก อย่าลืมเนื้อลืมตัว

คนเราตายได้เหมือนกันหมด ตายแล้วจากนี้มันจะไปเกิดที่นั่นๆ ไม่มีหยุด คำว่า
ตายว่าเกิดนี้เป็นนักท่องเที่ยวคือจิต ถ้าหากว่ามีความตั้งงามความดีนี้จะดีไปทางดี ถ้ามี
ความชั่วจะดีลง จำให้ดี คำว่ากรรมพระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว เป็นพุทธพจน์เสียด้วย นตฺถิ
กมฺมสมฺมํ พลํ ไม่มีอำนาจใดจะเหนืออำนาจแห่งกรรมไปได้เลย กรรมดี-กรรมชั่วมี
อำนาจมาก อันนี้มีอำนาจเหนือทุกอย่าง ใครอย่าไปอวดดีอวดดีไปเก่งกว่าอำนาจ
ของกรรมนะ จมทั้งนั้นแหละ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

ผู้กำกับ วิจารณธรรม วันจันทร์ที่ 20 ก.ย.

บางช่วงยุคที่แท้ก็เป็นพระนี่เอง

ตามที่พระวัดป่าศิษย์ของหลวงตาพระมหาบัว ยกพลบุกเข้าไปยังวัดสัมพันธวงศ์
เขตบางรัก เมื่อ 3 - 4 วันก่อน ซึ่งจะว่าไปแล้วยุทธการนี้ก็ไม่ค่อยจะตรงเป้าหมายเท่าไรนัก
จะตรงก็เพียงส่วนเดียว คือ เรื่องของพระผู้ใหญ่ในมส.รูปหนึ่ง ที่ออกมาให้ข่าวทางหน้า
หนังสือพิมพ์ ทำให้พระวัดป่าต้องเสียรั้งวัดไปมาก และยิ่งถูกสังคมประณามค่อนข้างจะ
รุนแรง

ทั้งที่ไม่ใช่เรื่องจริง !

ทำไมสังคมจะไม่ประณามเล่าครับ ก็ในเมื่อพระผู้ใหญ่ในมส.ไปให้ข่าวแก่
หนังสือพิมพ์ว่าท่านนายกทักษิณเกิดอาการหงุดหงิดมาก ที่เห็นมือบพระวัดป่าไปดักกรอ
ประท้วงขณะลงจากเครื่องบินที่สนามบินอุดรธานี จนหนักถึงขนาดสั่งการให้ผู้ว่าราชการ
จังหวัดสลายมือบพระให้ได้ภายใน 1 ชั่วโมง หากยังดำเนินการไม่ได้ก็ต้องย้ายออกนอก
พื้นที่

มันเป็นการให้ข่าวที่รุนแรงมากเกินไปครับท่านกรรมการมส. ผมนะเคารพรักท่าน
มาก และเคารพรักมานาน ถ้าไม่เคารพรักดังที่กล่าวจริงๆ แล้ว ผมคงเขียนเปิดโปงเรื่องไม่
ชอบมาพากลเกี่ยวกับตำแหน่งหน้าที่ของพระคุณท่านไปนานแล้ว

ถึงได้ว่าไม่อยากจะเขียนถึงเรื่องนี้เลยจริงๆ พับผ้า !

รีบๆ ทำความเข้าใจต่อพระวัดป่าซึ่งเป็นพระธรรมยุตด้วยกันเร็วๆ เกิดครับ ความ
บาดหมางกลางแกลงใจต่อกันจะได้จบสิ้นลง สิ่งที่ท่านนำมาพูดถ้าเป็นคำพูดของท่านรองฯ
วิษณุจริง พระคุณท่านก็ต้องกล้าออกมายืนยัน ต้องกล้าพูดความจริงต่อพระด้วยกัน เป็น

พระก็ควรจะสั้มครสมานสามัคคีต่อพระ อย่าไปเห็นแก่หน้าผู้ที่พระสวดทนต์กรรมคว่ำบาตร เพราะถึงอย่างไรพระคุณท่านก็ร่วมสังฆกรรมกับคนประเภทนี้ไม่ได้อยู่แล้ว

เป้าหมายที่ตรงที่สุดที่คณะพระวัดป่า ควรจะบุกเข้าไปถามถึงความมีสัมมาวาจาฉันพระต่อพระด้วยกันก็คือ "วัดราชาธิวาส" กับ "วัดประยุรวงศาวาส" ทั้งนี้ก็เพราะในการประชุมมหาเถรสมาคมในวันนั้น กรรมการส.วัดสัมพันธวงศ์ เพียงแค่พูดเปิดทางให้เท่านั้น จากนั้นผู้เป็นคณะเลขานุการคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช (วัดประยุรวงศาวาส) ที่เข้าประชุมอยู่ด้วยก็ออกมารับลูกต่อ โดยนำหลักฐานเท็จจากคนใจบาป (เช็คของขวัญใบละ 500 บาท) มาพูดสาดโคลนสร้างความแปดเปื้อนให้แก่หลวงตาพระมหาบัวอย่างเป็นตุเป็นตะ

เจ้าพระคุณสมเด็จพระเจ้าผู้เป็นประธานในที่ประชุม จึงเอ่ยต่อที่ประชุมทำนองว่า มส.หลายรูปก็ได้เห็นกันมาแล้ว ส่วนผู้ที่ยังไม่เคยเห็นก็ขอให้เห็นและได้รับทราบกันตามนี้ !?

จากนั้นกรรมการคณะเลขานุการคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช (วัดราชาธิวาส) ก็ออกมารับลูกต่อ เล่นบทเท็จกันในที่ประชุมมส.เท่านั้นยังไม่พอ ยังสู้อุตสาห์เลี้ยงลูกออกมาเล่นโชว์ ให้พระสังฆาธิการกองเชียร์จากภาคไหนตะวันออกให้ได้ดูได้ชมจนถึงนอกห้องประชุม

พระย่ำพระด้วยกันจนละ !!

ไม่รู้สูงรู้ต่ำ ไม่รู้จักความมีอาวุโส-กันแต่กันแล้ว

พระผู้ใหญ่ในบ้านเมืองเราเดี๋ยวนี้ช่างขาดสติ ไม่ต่างอะไรกับผู้ไม่เคยทรงศีลทรงธรรม ถึงจะมีความรู้สูงมีตำแหน่งเป็นถึงระดับอธิการบดี รองอธิการบดี แต่ก็ยังไม่มีสติสัมปชัญญะที่ดีพอ พอที่จะไตร่ตรองให้ละเอียดถี่ถ้วนเสียก่อน ก่อนที่จะนำหลักฐานอ่อนๆ เช่นเช็คของขวัญเพียงใบเดียวมาพูดคำเท็จให้พระผู้ใหญ่ด้วยกันต้องได้รับคำติฉินนินทา

กล่าวหาว่าเช็คใบเดียวใบนั้นคือ "สินจ้าง" ที่ให้พระวัดป่าออกมาเดินขบวน

หมิ่นต่อพระด้วยกันว่ามีอาชีพรับจ้างก้อมือบ !

ไม่นึกเลยว่าพระยุคนี้สมัยนี้จะกลายเป็นผู้ทำลายสงฆ์เสียเอง

เช็คของขวัญใบนั้น (ลงวันที่ 30 สิงหาคม) พระผู้ทรงศีลทรงธรรมท่านเข้าไปกราบให้สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า อ้าวสวดสัมพันธวงศ์ ได้ทราบความจริงว่า หลวงตาถวายเป็นปัจจัยทำบุญแก่พระภิกษุที่ไปร่วมงานในพิธีประชุมเพลิงพระอาจารย์ปีเตอร์ จอน

ปัญญาวิฑู (หลวงปู่ปัญญา) ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดป่าบ้านตาด ซึ่งได้จัดขึ้นเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2547

ไม่ใช่ถวายให้เพียงมูลค่า 500 บาท แต่ถวายให้แก่เจ้าอาวาสรูปละ 3,000 บาท ซึ่งเป็นเช็คของขวัญจำนวน 6 ใบ ส่วนที่เป็นพระเถระจะถวายให้ถึงมูลค่า รูปละ 50,000 บาท

ผมเป็นคนทำข่าวเกี่ยวกับพระเจ้าพระสงฆ์มานาน ตามประเพณีปฏิบัติกันแล้วในทุกๆ วัดเมื่อมีการจัดงานอะไรก็ตามแต่ พระผู้เป็นเจ้าของงานจะต้องถวายปัจจัยแก่พระที่นิมนต์มาร่วมงานทุกครั้งไป จะมากบ้างน้อยบ้างก็สุดแต่กำลังทรัพย์ของวัดนั้นๆ

หรือว่าวัดของท่านที่พูดคำเท็จไม่เคยถือปฏิบัติแบบนี้ ??

แท้แล้วตัวบางช่วงยุคก็คือสงฆ์ด้วยกันเอง !!

ณ. หนูแก้ว

หลวงตา เข้าใจแล้วไม่ใช่เธอ อันนี้ก็พูดแล้วเราชี้เกี้ยวฟัง เราชี้เกี้ยวไปล้างหูด้วยหูสกปรกวันนี้ ที่แรกเราเอาน้ำออกมาชะล้างอันนี้นึกว่าแห้งแล้วสะอาดแล้ว ความสกปรกฟาดเข้ามาอีก จะต้องไปล้างหูอีกวันนี้

ผู้ว่าฯ อุดร ชาวออกมาบอกว่านายกบอกให้ผมไปสลายม็อบ ถ้าทำไม่ได้จะย้ายผู้ว่าท่านไม่ได้พูดเลยครับ

หลวงตา ก็นั่นแล้วมันหาเรื่อง พวกนี้พวกหาเรื่องทั้งนั้น ของจริงจะไม่เอามาพูดเลยพวกนี้ บอกขี้ฉ้อได้เลย พวกนี้จะหาแต่ของหลอกลวงต้มตุ๋นชาวบ้านชาวเมืองทั่วประเทศเขตแดนมาพูดมาใช้ทั้งนั้น ของจริงจะไม่เอามาใช้ จะหาแต่ของจอมปลอมที่จะเผาบ้านเผาเมือง เผาชาติ เผาศาสนา พระมหากษัตริย์เท่านั้นมาแสดงทุกแง่มุม จอมปลอมมาเรื่อย เราจึงให้ชื่อว่ากาฝากมหาภัย ไม่มีขึ้นดีเลยมีแต่โทษล้วนๆ จึงเรียกว่ากาฝากมหาภัย ไปเกาะต้นไม้กิ่งไม้ต้นใด ไม่นั้นนั้นต้องอับเฉาและตายไปๆ ถ้ายังมีมากเท่าไรยิ่งตายเร็ว อันนี้กาฝากมหาภัยยังมีมากเวลานี้ ขึ้นช่องไหนๆ มีแต่หลอกลวงโลก ต้มตุ๋นโลก อย่างที่เห็นมานี้แหละ ท่านทั้งหลายให้ฟังเอานะ เราเป็นเจ้าของของสมบัติในชาติไทยของเรา พวกนี้เป็นพวกกาฝากมหาภัย ไปที่ไหนมีแต่หลอกลวงต้มตุ๋นทั้งนั้นๆ อย่างหน้าด้านเสียด้วยนะ ไม่ได้มียางอาย พวกนี้ไม่มียางอาย ทะลึ่งที่สุดคือพวกนี้

ตัวใหญ่ๆ เบิ้มๆ มันสะแตกเงินเดือนของพี่น้องชาวไทยเราอยู่ทุกวันนี้ เอามาทำลายชาวไทยอยู่เวลานี้ พวกนี้เอาเงินเดือนมาจากไหน ถ้าไม่เอามาจากพี่น้องชาวไทยเรา เอามาให้มันกินไม่ให้มันสะแตก เข้าใจไหม ถ้าสะแตกแล้วก็จบพี่น้องชาวไทยทั้งชาติอีก

ด้วย ศาสนา พระมหากษัตริย์ไปด้วย พวกนี้กินไม่อิ่มไม่พอ พวกกาฝากมหาภัย จำแล้ว
หรือ เอาละเราพูดเพียงเท่านี้ เราหนักแล้ว จากนั้นเราก็คจะไปล้างหูทั้งวัน หูเราสกปรก
หมดแล้ว เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz